

Sygn. akt I C 1444/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 r. w G.

sprawy z **powództwa T. H.**

przeciwko (...) S.A. w B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w B. na rzecz powoda T. H. kwotę 14 828,91 zł (czternaście tysięcy osiemset dwadzieścia osiem złotych 91/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.08.2016 r. oraz kwotę 4 721,22 zł (cztery tysiące siedemset dwadzieścia jeden złotych 22/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. umarza postępowanie w części, w której powód ograniczył powództwo;
3. nakazuje pobrać od powoda T. H. z zasądzonego w punkcie 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 114,25 zł (sto czternaście złotych 25/100) tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 194,55 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote 55/100) tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego;
5. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1444/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 września 2016 roku powód T. H. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwoty 23 530,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że wraz z małżonką są właścicielami nieruchomości położonej w G. przy ulicy (...), dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Gliwicach księga wieczysta nr (...). Powód wskazał, że pozwana, jako generalny wykonawca budowy Drogowej Trasy Średnicowej była odpowiedzialna m. im. za wykonanie prac drogowych prowadzonych przy ulicy (...) w G.. W związku z użyciem ciężkiego sprzętu transportowego oraz ciężkiego sprzętu budowlanego, w okresie od lipca do września 2015 roku doszło do uszkodzenia budynku położonego przy ulicy (...), w tym mieszkania należącego do powoda. Powód wskazał, że w wyniku działań pozwanej doszło do popękania kafelek ściennych i podłogowych w kuchni i łazience, niedomykania się oraz zablokowania okien w pokojach mieszkalnych,

pojawienia się rys pionowych na zewnętrznych ścianach mieszkania oraz przy balkonie oraz rozszczelnienia rur wodnych prowadzącego do napełnienia i odszopienia tynku na ścianie. Powód wskazał, że okoliczność ta została zgłoszona do ubezpieczyciela pozwanej, jednak ten, po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym odmówił wypłaty należnego odszkodowania. Pozwany na własny koszt wykonał kosztorys inwestorski, w którym wskazano, że koszt naprawy uszkodzeń spowodowanych działaniami pozwanej w przedmiotowym mieszkaniu wynosi 23 530,13 zł. W związku z tym powód wzywał pozwaną do zapłaty, a ta uznała swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę, jednakże jedynie do kwoty 5 761,08 zł. Ponadto powód wskazał, że wypłata tej kwoty była uwarunkowana zrzeczeniem się przez powoda wszelkich innych roszczeń związanych z przedmiotową szkodą. Powód wskazał, że w jego ocenie strona pozwana ponosi swą odpowiedzialność na zasadzie ryzyka zgodnie z art. 435 § 1 k.c. Z ostrożności procesowej powód wskazał, że w przypadku uznania przez Sąd, iż pozwana nie odpowiada na podstawie w/w przepisu, podstawy odpowiedzialności pozwanej należy upatrywać się w treści art. 415 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w części ponad kwotę 5 761,08 zł oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że nie uznaje kwoty dochodzonej przedmiotowym pozvem w części ponad kwotę 5 761,08 zł, natomiast w pozostałym zakresie wnosi o oddalenie powództwa z uwagi na brak związku przyczynowo skutkowego pomiędzy uszkodzeniami wskazanymi przez powoda, a prowadzonymi robotami przez pozwaną. Pozwana wskazała, że powód w zgłoszeniu szkody z dnia 8 marca 2016 roku określił szacunkową wartość roszczenia na kwotę ok. 60 000 zł. W związku z określeniem roszczenia powoda powyżej franszyzy redukcyjnej pozwana zgłosiła szkodę do ubezpieczyciela (...) Spółka Akcyjna celem zweryfikowania roszczenia powoda i określenia wartości szkody. Ubezpieczyciel po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego określił szkodę na kwotę 5 761,08 zł. Pozwana przyjęła powyższe rozliczenia za rzetelne i zgodne ze stwierdzonym stanem faktycznym, w związku z czym uznała roszczenie do kwoty wskazanej w decyzji ubezpieczyciela, jednocześnie nie uznając roszczenia powoda zgłoszonego w wezwaniu do zapłaty i odmówiła wypłaty kwoty 23 530,13 zł. Pozwana co do zasady uznała swoją odpowiedzialność, jednak jedynie do kwoty wskazanej w decyzji ubezpieczyciela pozwanej. Pozwana wskazała, że nie ma podstaw, wobec prywatnego kosztorysu przedstawionego przez powoda, do uznania choćby w części roszczenia powoda ponad kwotę wynikającą z decyzji ubezpieczyciela.

W piśmie z dnia 31 stycznia 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wskazała, że nie przystępuje do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

W piśmie procesowym z dnia 31 października 2017 roku powód cofnął pozew w części dotyczącej zapłaty należności głównej w zakresie kwoty 8 701,22 zł wraz z odsetkami z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 14 828,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o obciążenie strony pozwanej w całości kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując że opinia biegłego sądowego jednoznacznie potwierdziła odpowiedzialność pozwanej oraz fakt zaniżenia przez nią odszkodowania.

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 roku pozwana uznała powództwo sprecyzowane przez powoda w piśmie z dnia 31 października 2017 roku w ostatecznej wersji po ograniczeniu powództwa tj. odnośnie kwoty 14 828,91 zł z odsetkami od dnia 20 sierpnia 2016 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. jako generalny wykonawca na zadaniu pod nazwą „Drogowa Trasa Średnicowa K. – G., część Zachód – odcinek G2 w G.” jako lider w konsorcjum z partnerem – (...) Spółka Akcyjna (następnie (...) Spółka Akcyjna, obecnie (...) Spółka Akcyjna) w okresie od lipca do września 2015 roku budowała Drogową Trasę Średnicową przy ulicy (...) w G. przy użyciu ciężkiego sprzętu transportowego i ciężkiego sprzętu budowlanego.

/okoliczność bezsporna/

W wyniku prowadzonych prac w lokalu mieszkalnym położonym w G. przy ulicy (...) stanowiącym własność powoda oraz jego małżonki powstała szkoda.

/okoliczność bezsporna/

Powód, w związku z zaistniałym zdarzeniem w dniu 8 marca 2016 roku zgłosił pozwanej szkodę, a ta z uwagi na wskazaną przez powoda szacunkową wartość roszczenia na kwotę ok. 60 000 zł, a więc powyżej franszyzy redukcyjnej zgłosiła szkodę do swojego ubezpieczyciela tj. do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczalnia określiła wartość szkody na kwotę 5 761,08 zł.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: akta likwidacji szkody zgromadzone na płytach CD (k. 139-141)/

Powód nie godząc się z sporządzoną kalkulacją, zlecił sporządzenie prywatnego kosztorysu likwidacji szkody powstałej wskutek działań pozwanej związanych z budową Drogowej Trasy Średnicowej. W kosztorysie tym, wskazano że koszt naprawy uszkodzeń w lokalu mieszkalnym położonym w G. przy ulicy (...) wynosi 23 530,13 zł.

/okoliczności bezsporne/

W związku z tym powód pismem z dnia 1 sierpnia 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty należnego odszkodowania wyznaczając w tym celu termin zapłaty do dnia 19 sierpnia 2016 roku. Wezwanie to okazało się bezskuteczne, albowiem pozwana uznała swoją odpowiedzialność jedynie do wysokości 5 761,08 zł.

/okoliczności bezsporne/

W przedmiotowym lokalu mieszkalnym, w związku z prowadzonymi robotami budowlanymi i drogowymi związanymi z budową Drogowej Trasy Średnicowej powstały takie uszkodzenia jak spękanie płytek ceramicznych na ścianach i podłodze w kuchni, na ścianach łazienki, odkształciła się stolarka okienna i drzwiowa oraz zarysowaniu uległ tynk w jednym z pokoiów. Biegła sądowa z zakresu budownictwa wskazała, że uszkodzenia w budynkach zlokalizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie budowy dróg i autostrad, powstają głównie na skutek pracy ciężkiego sprzętu budowlanego. Powoduje on powstawanie drgań podłoża gruntowego, które to przenoszą się na fundamenty budynku, a w konsekwencji na konstrukcje całego budynku. Na skutek tego ściany zarysowują się i pękają, okna i drzwi ulegają zniekształceniu. Ponadto dochodzi do rozszczelnienia okien z szybami scalonymi. Biegła sądowa wskazała, że koszty przywrócenia mieszkania powoda do stanu sprzed szkody wynoszą 14 828,91 zł.

/dowód: opinia biegłej sądowej z zakresu budownictwa (k. 147-171), dokumentacja fotograficzna zgromadzona na płycie CD (k. 3)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w głównej mierze w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie w oparciu o wyżej wymienione dowody w postaci dokumentów akt szkody zgromadzonych na płytach CD.

Ponadto Sąd swe ustalenia poczynił w oparciu o opinię biegłej sądowej z zakresu budownictwa. Opinia ta była pełna, szczegółowa oraz odpowiadała na wszystkie zadane przez Sąd pytania. Co więcej, nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron reprezentowaną przez profesjonalnych pełnomocników, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się od pozwanej początkowo kwoty 23 530,13 zł, natomiast później na skutek ograniczenia powództwa kwoty 14 828,91 zł wraz z należnymi odsetkami. Roszczenie swe powód opierał o

art. 435 § k.c. ewentualnie o art. 415 k.c., podając, iż pozwana swoją działalnością spowodowała u powoda powstanie szkody.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zastosowanie winien mieć art. 435 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przewidziana w art. 435 k.c. odpowiedzialność strony pozwanej, jako prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, oparta jest na zasadzie ryzyka, co oznacza, że jeżeli poszkodowany wykaze, iż szkodę wyrządził ruch przedsiębiorstwa, prowadzący je ponosi odpowiedzialność nawet jeżeli nie naruszył żadnych ogólnie obowiązujących norm ani stosowanych zasad postępowania oraz działał z najwyższą starannością i ostrożnością (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1970 r., III CZP 17/70, OSPiKA 1971, nr 9, poz. 169 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 1986 r., I CR 523/85, OSNCP 1987, nr 4, poz. 65 oraz z dnia 13 grudnia 2001 r., IV CKN 1563/00, nie publ.). Jak podkreśla się w nauce, działanie w granicach prawa podmiotowego nie zwalnia sprawcy od odpowiedzialności na zasadzie ryzyka za szkodę wyrządzoną takim działaniem. Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 1986 r., I CR 523/85, stwierdził, że wykonanie robót ściśle według dokumentacji technicznej i ogólnie stosowanych w tym czasie norm nie wystarcza do wyłączenia opartej na zasadzie ryzyka odpowiedzialności za szkodę. Od takiej odpowiedzialności sprawcę zwolniłoby tylko udowodnienie, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi on odpowiedzialności.

W toku postępowania pozwana uznała powództwo, potwierdzając okoliczności wskazane w sprecyzowanym przez powoda piśmie z dnia 31 października 2017 roku. Na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 roku pozwana oświadczyła, że żądana przez pozwanego kwota w wysokości 14 828,91 zł wraz z odsetkami od dnia 20 sierpnia 2016 roku jest uzasadniona.

Sąd, który na mocy normy wyrażonej w art. 213 § 2 k.p.c. jest związany uznaniem powództwa, zobowiązany był do dokonania oceny, czy uznanie to nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierzało do obejścia prawa. Dokonując oceny we wskazanym zakresie, Sąd nie dopatrył się istnienia żadnych okoliczności, które udaremniłyby skuteczność złożonego przez stronę pozwaną oświadczenia woli w zakresie uznania powództwa.

Z uwagi na przyznanie okoliczności faktycznych w zakresie roszczenia głównego ograniczonego pismem procesowym z dnia 31 października 2017 roku, będących podstawą żądania pozwu, Sąd uznał, że wysokość roszczenia została wykazana. W następstwie tej konstatacji, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę zgodną z żądaniem określonym po ograniczeniu powództwa, tj. 14 828,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 sierpnia 2016 roku.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

W punkcie drugim wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 8 701,22 zł z uwagi na fakt, iż powód w piśmie procesowym z dnia 31 października 2017 roku cofnął powództwo w tym zakresie. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a w razie jednoczesnego zrzeczenia się roszczenia – do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z przesłanek pozwalająca na uznanie ograniczenia powództwa za niedopuszczalne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy stronami ustalając, że powód utrzymał się z żądaniem pozwu w 63 %. Powód poniósł koszty w wysokości 7494 zł, na które złożyły się kwoty: 1177 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 4800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od

udzielonego pełnomocnictwa oraz 1500 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4721,22 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie trzecim i czwartym sentencji wyroku, stosując przyjętą zasadę rozliczenia kosztów procesu, na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobranie od powoda kwotę 114,25 zł, a od pozwanej kwotę 194,55 zł na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach tytułem części nieuiszczonych kosztów opinii biegłego.

Sąd, w punkcie piątym wyroku, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Należy bowiem wskazać, że w przypadku zasądzenia roszczenia uznanego przez pozwanego Sąd obligatoryjnie i z urzędu orzeka o rygorze natychmiastowej wykonalności.

SSR Grzegorz Korfanty